

عنوان مقاله:

تشبیهات بدیع در غزلیات فارسی غالب دهلوی

محل انتشار:

هفتمین همایش بین المللی مطالعات زبان و ادبیات در جهان اسلام (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

سیدابراهیم حسینی - کارشناس ارشد رشته زبان و ادبیات فارسی دانشگاه دریاوردی و علوم دریایی چابهار

عبدالغفور جهاننیده - دانشیار رشته زبان و ادبیات فارسی دانشگاه دریاوردی و علوم دریایی چابهار

محمدبخش درخشیده - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته زبان و ادبیات فارسی دانشگاه دریاوردی و علوم دریایی چابهار

خلاصه مقاله:

غالب دهلوی آخرین شاعر بزرگ قرن سیزدهم هجری و سبک هندی است. درونمایه اصلی غزلیات غالب، عشق و توصیف حسن و زیبایی های معشوق است. فلسفه و عرفان در غزل غالب به هم می آمیزند. این شاعر در ابداع مضامین نو و خلق ترکیبات جدید، توانا است. غزل غالب آمیخته به آرایه های ادبی مختلف است. او برای بیان مضامین نو و به تصویر کشیدن خیال باریک ورقیق خود، بیش از همه، از آرایه تشبیه بهره برده است. تشبیه، برجسته ترین آرایه در غزلیات فارسی غالب دهلوی است. در غزلیات فارسی غالب، به تشبیهات زیبایی برمی خوریم که بدیع، ابتکاری و نادر هستند. غالب به کمک تشبیه، تصویرهای شاعرانه زیبایی خلق می کند که پیش از این در ادب فارسی کم سابقه بوده است. در این نوشتار، تعدادی از تشبیهات بدیع و نادر به کار رفته در غزلیات فارسی غالب دهلوی استخراج و رمزگردانی شده است. یادآور می شود که تشبیهات نادر و ابداعی غالب، به مراتب بیش از این تعداد است؛ اما برای نمونه، حدود پنجاه مورد را برگزیده و تشریح نموده ایم.

کلمات کلیدی:

تشبیهات بدیع، سبک هندی، غالب دهلوی، غزل فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1554870>

